

Anyák napján történt ...

Irta: Kőhalmy Julia.

Személyek: Klári 14—15 éves, Gizi VI. o. t. Inci V. o. t. Zsuzsi I. o. t. Gyurka VI. o. t.

Szín: Tetszés szerint berendezett szoba.

I. JELENET.

Gizi, Inci kézimunkáz, Zsuzsi verset tanul, hangosan, többször egymásután mondja.

Zsuzsi: „Édes jó Jézuskám, hallgasd meg imámat

Áldd meg minden jóval, az édesanyámat“.

Gizi: Zsuzsikám, ne olyan hangosan. Magamban én is mondom az én versemet, de folyton összezavarsz. Jaj, de szép vers pedig... Legjobban tetszik benne az a két sor:

„Ó, áldott legyen a lába nyoma.

Száz kis angyal csókolva csókolja“.

Inci: Az én versemben pedig ez a két sor tetszik nagyon:

„Szívem súgja a legszebb vallomást

Nagyon szeretlek édes jó anyám...“

Zsuzsi: Hiba nélkül tudom rögtön én is.

Gizi: Milyen különös. Ha leckét kell tanulnom, sokszor órák hosszat ülök a könyveim mellett... Nem megy a fejembe a komisz. Ezt a hosszú verset meg alig olvastam el néhányszor és úgy megy, mint a parancsolat.

Inci: Ezen nincs semmi különös. Édesanyánknak tanultuk a verset és az Isten jóságos tekintettel nézett ránk. Megvilágosította eszünket, hogy könnyebben fogjon. Ez egész érthető...

Zsuzsi: Ugye én köszöntöm fel először édesanyánkat? Kezembe veszem a virágot, meghajtom magam és...jaj Istenkém csak bele ne süljek. De szégyelném magam. Tanulok is tovább (befogja fülét és mormol.)

Gizi: Én olyan izgatott vagyok. Alig tudok már varrni, pedig csak az utolsó öltéseket teszem.

Inci: Idenézz! Én már kész is vagyok (mutatja, kis terítő.) Mondd, Gizikém, szép? Anyunak tetszik majd?

Gizi: Nagyon szép. Ó, én már látom is milyen meghatott lesz a „Drága“. Hogy tetszik-e neki? A legdrágább perzsaért el nem cserélné, a mi pár filléres, de magunk csinálta kis kézimunkánkat.

Inci: Emlékszel? Tavaly ilyenkor nagybeteg volt szegényke. A doktorbácsi azt mondta, nagyon jók legyetek gyerekek, mert sajnos, édesanyátok itthagyni készül örökre titeket. Itt már csak az Isten segíthet, a tudomány nem.

Gizi: (Zsuzsi is figyel.) Mi pedig folyton imádkoztunk a másik szobában. S hogy az „Anyák napját“ megtartsuk, megfogtuk

egymás kezét, odaléptünk betegágya mellé és könnyektől fátyolos hangon felköszöntöttük édesanyánkat.

Inci: De szomorú nap volt ez. A doktor bácsi is az orrát fújta és a szemét törölgette.

Gizi: Édesanyánk meg könnyein át mosolygott. És jobban lett.

Zsuzsi: Én mit csináltam akkor? Hol voltam?

Inci: Nem emlékszel? Megittad édesanyánk orvosságát.

Gizi: Azt mondtad: doktor bácsi, anyunak meg kell gyógyulni, már segíték is neki orvosságot fogyasztani.

Inci: Doktor bácsi mosolygott, de olyan komolyan hangzott ahogy mondta: Ilyen rajongó gyermeki szeretet mellett most már én is azt mondom, kell, hogy meggyógyuljon.

Gizi: Hála Isten, a veszély elmúlt és Ő egészségesen, mosolygó arccal itt van közöttünk. De nézzetek csak ide, én is elkészültem (párnát mutat). Mondd Icikém, szép? Tetszik majd anyunknak?

Inci: Sohse láttam ennél szebb párnát.

Zsuzsi: Szépeket is fog rajta álmodni anyu! Rólunk... Ti ilyen szép dolgokkal lepíték meg. Csak az enyém esúnya.

Gizi: Gyorsan mutasd a te alkotásod. Nem is tudom, mit csináltál?

Inci: Annyira titkolódtál még előttünk is. Hadd nézzük meg azt a csúnyának mondott valamit.

Zsuzsi: (mutatja.) Agyagmunka. Nem könnyű dolog ám ilyeneket készíteni.

Gizi: Nini, kis csibék. Hárman vannak, mint mi. Szépek ezek Zsuzsikám. Nem az a fontos, hogy drága dolgok legyenek a meglepetésnek szánt ajándékok.

Inci: Hanem az, hogy szívünk, lelkünk hálás szeretetét adjuk.

Zsuzsi: Nézd, az egyikre rajzoltam a szívem.

Gizi: Hogy szebbek legyenek, beszínezzük (színest vesznek kézbe.) Ez kék lesz, ez sárga, ez meg piros. Gyorsan, munkára.

Inci: Anya örül majd nekik. Azt mondja majd, itt van az én 3 kis csibikém. Ez a kék, fítosorrú a Zsuzsika. Ez a sárga sovány cinege a Gizike. Ez a piros kövér duci meg az Inci. Vagyis én. (Nevetnek.)

Gizi: Meglátod, az éjjeli szekrényre rakja, annyira megtiszteli az ő kis lányának 3 kis csibéjét.

Zsuzsi: Most már nekem is tetszenek. Nagyon szépek. (Nézegeti.) Kívülről lépések hallatszanak. Eldugják a holmikat Inci tübe ül, felsikít, de ül rendületlenül.)

II. JELENET.

Klári: Mit csináltok? A hangotokat se lehet hallani. De jók vagytok!

Inci: Tanulgatunk.

Klári: Megbocsájtanám, hogy megtagadott (sír.) Csak egyszer ölelne, csókolna meg. Csak mondaná: szeretlek kislányom. (mind törölgeti a szemét.)

III. JELENET.

(Gyuri, az árva gyermek 2 csomaggal jön.)

Gyuri: Szervusztok lányok. Na, mennyire vagytok? Elkészültetek már? Nem akartam előbb jönni, mert varrásban segíteni úgy se tudtam volna. De mi van itt? Temetés? Mért sírtok? Ma félre könnyel, bajjal. Örömnép van. Egyike a legszebbeknek „Anyák-napja”.

Klári: Igazad van Gyurka. Én vagyok az ünneprontó. Lányok, ígérjétek meg, hogy amiről beszélgettünk, az köztünk marad.

Mind: Ígérjük, Klárika.

Gyurka: Ebben a cipősdobozban van az én ajándékom édesanyátoknak. Ma ötödik éve, hogy hozzátok jövök Anyák-napját tartani.

Inci: 5 éve vagy apátlan-anyátlan árva. Szegény Gyurka.

Gyurka: Ti, akik naponta élvezitek jó édesanyátok szeretetét, nem is tudjátok értékelni, milyen drága kincs az.

„Óh, gyermekek, akiknek anyja van,

Vigan dalolhat, élhet boldogan,

Áldva ejtse ki mindig a nevét

És csókolja meg áldott jó kezét”.

Klári: Gyurka, te is, én is, két ágrólszakadt szegény, ebben a házban menedéket lertünk. A jó Isten áldja meg drága lakóit.

Gyurka: Igen, mást nem is mondhatunk, csak azt, az Isten áldja meg őket.

Gizi: Látod Klárika, Gyurka nem zúgolódik annyit Isten ellen, mint te. Ő szegény, beletörődött a változhatatlanba.

Klári: Hiszen ha tudnám, hogy az anyám is meghalt, én is másként beszélnék. De én nem tudom él-e, hal-e.

Zsuzsi: Hát a másik dobozban mi van, Gyurka?

Gyurka: Kíváncsi a kisasszony? Vigyázzon, mert hamar megöregszik.

Inci: Nézd meg a mi ajándékainkat!

Gyurka (nézi.) Igazán szép dolgok.

Zsuzsi: De azt csak megmutatod, amit anyunak hoztál?

Gyurka: (felnyitja a doboz tetejét, szép fehér rózsákkal van tele.) Szívesen; tessék. Megkérem szépen Klárikát, hogy kössön belőle szép csokrot.

Mind: De szép! (Klári csokorba szedi.)

Gyurka: Édesanyátok a virágot nagyon szereti. Mit is adhatnék én, pénznélküli árva?... E kis virágok majd elmondják szívem lelkem legszebb szavát drága jószágáért, szeretetéért.

Gizi: Én azt hallottam a plébános úrtól, hogy az Isten az

édesanyák szívébe rejtette el a földkerekség legnagyobb és legdrágább gyémántját, a „szeretetet“.

Inci: Ez a szeretet teszi azt, hogy az édesanyák sohse fáradtak.

Gizi: Oly ébren alusznak ők. Ha megmoccanok éjjel az ágyon, már ott is van és érzem jóságos szeretetét, ahogy betakar.

Zsuzsi: Én felfedeztem, hogy anya keze olyan, mint a bárony. Fájt a fejem, ő megsímogatta és olyan jó volt.

Gyurka: A picinyek sebének legjobb orvoslója az anyai csók. Emlékszem, egyszer nagyon megégettem a kezem. Szegény jó édesanyám megcsókolta és már nem is fájt annyira. Bárcsak most is csókolhatná...

Klári: Boldeg gyerekek vagytok ti... Te is Gyurka... Van emléktek az édesanyátokról. A legdrágább... az anyai csók.

Gizi: Én már olyan izgatott vagyok. Megyek, megnézem, itthon van-e már anya. (el.)

IV. JELENET.

(Gizi nélkül.)

Gyurka: Ezen a szép napon, ma millió meg millió ajak fogja mondani „Nincs, ó nincs a földkerekségen párja az édesanyának“.

Klári: Lehet; csak én nem.

Inci: Nincs és nem is lehet olyan ember, aki nem szeretné az édesanyját.

Gyurka: Aki pedig szereti, annak egyetlen célja van, őt boldoggá tenni.

Zsuzsi: Én annyira szeretem anyut, hogy ha a szívem kérné, még azt is neki adnám.

Klári: Miért nem hallhatja édesanyátok, kis szívetek szeretetmegnyilvánulását.

Zsuzsi: Én mondom el neki legelsőnek a versem.

Inci: Kis csibéid bele ne csipogjanak ám a mondókádba!

Zsuzsi: Ha csipognak is, nem mondanának mást, csak azt, hogy

Kis csibék is ideállnak

Anyukának gratulálnak.

Gyurka: Fogadjunk, hogy Zsuzsiból még költő lesz.

Klári: Te is mondasz verset, Gyurka?

Gyurka: Én nem! A virágokra bízom, beszéljenek ők helyettem.

Zsuzsi: Anyu ért a virágok nyelvén is. Ő a legkekosabb az egész világon.

Inci: A legokosabb, a legjobb, a legszebb, a legdrágább az én anyám.

IV. JELENET.

Gizi (izgatottan): Gyerekek, megjött anyu. Egy nénivel beszélget, aki Klárit akarja elvinni.

Klári (felugrik, ki akar menni): Az édesanyám!

Gizi: (lefogja.) Nem az édesanyád. Klárikám, eddig eltitkoltuk előtted, pedig tudtuk, hogy a te édesanyád meghalt akkor, mikor édesanyámék a templomajtóban megtaláltak.

Klári: Meghalt?

Inci: Igen. Édesanyád fiatalon özvegyen maradt. Gonosz nagynénéd, aki most el akar vinni téged, kiűzött benneteket a legnagyobb télben. Hogy neked legyen betevő falatod, e városba jött szegény édesanyád szolgálatot keresni. Nagy beteg volt. Az utcán összeesett, megmaradt tüdeje pirosrózsát festett a fehér hótakarróra.

Klári (sír): Jaj, de borzasztó. Istenem, Istenem...

Gizi: Mivel megtetszettél édesanyánknak, akkor még mi nem is éltünk, örömmel itt fogott. Ennek örült csak nagynénéd. Most dolgos kézre lenne szüksége, hát el akar vinni. Bezzeg, akkor azt mondta: hála Isten, nem lesz gondom erre a fattyúra.

Klári: Látni se akarom a gonosz szívtelent. Halálba kergette az édesanyám...

Gizi: Mi sohse akartuk ezt elmondani neked. Anya azt hitte, sohse fogsz érdeklődni édesanyád iránt. Hogy a mi házukban igazi otthonra találtál. De az éjjel úgy megsajnáltalak, még sírtam is. Forogtál az ágyban és sóhajtoztál, anyám... édesanyám...

Klári: Úgy látszik, a gyermekek szívében az „anyaszeretet“ az a virág, melyet kitépni nem lehet soha.

Édesanyám, szegény jó édesanyám... Meg tudsz bocsájtani?

Zsuzsi: Elmégy a nénivel?

Klári: Ha szüleitek megtűrnék, hát maradok. Addig, amíg nevelésem gondot és bajt, munkát adott, csak édesanyátok szeretete melengetett. Most egyedüli célom lesz dolgozni, hogy legalább így fizessem meg soha le nem róható adósságomat. Ha nagynéném eddig távol tudott lenni tőlem, én se vágyódom utána. Itt maradok, legalább közel leszek az édesanyám sírjához. (Sír.)

Mind: El se engedtünk volna. Te a mi testvérünk vagy már!

Gyurka: Sírd ki magad Klári, aztán gyere. Fogjuk meg egymás kezét, két árva. Menjünk a temetőbe Anyák-napját tartani. Gyere, én mutatom az utat, jól ismerem. Megfelezem veled a virágom (dobozát nyitja.) Nézd, a szebbik csokrot, a vérvörös színűt az igazi szeretet jelképét, az édesanyámnak viszem, a temetőbe. Mert az „Anyák napja“ nemcsak az élő, de a meghalt édesanyák ünnepe is.

Inci: Anyák napján kaptad vissza az édesanyádat.

Gizi: Visszakapod majd a szived nyugalma is és ezután Anyák napja neked se lesz közönséges nap.

Klári: Bánatból és szeretetből fogok neki koszorút kötni. Ha őt nem ölelhetem, öleim majd a keresztjét. Tudom, azért meg fogja hallani, ha mondom neki: Anyám, édesanyám... nagyon szeretlek.

Gyurka: Majd te is fogod hallani a hangját, fogod érezni ölelését, ha máskor nem, hát álmaidban, ahogy mondja neked, szeretlek gyermekem. Az édesanyák szeretete a síron túl is él.

Gizi: Azt mondják, van az égen egy fényes csillag, mely az anyai szív soha meg nem szűnő szeretetét hirdeti.

Klári: Menjünk hát és kezdjük meg az ünnepélyt az élő és elhunyt édesanyák tiszteletére. Ma nagy ünnep van, a legszebb az egész világon: Anyák napja...

Gyurka: A mai szent napon boruljon le mindenki az „Édesanya“ előtt és övezze körül szeretetével.

Mind: „Ó, gyermekek, akiknek anyja van,

Vígan dalolhat, élhet boldogan,

Áldva ejtse ki mindig a nevét

És csókolja meg áldott jó kezét“.

(függöny.)